

● Mehmet Osmanođlu

Sonsuzluk Sevdalısı Bir Yiđit

Bir zamanlar bir yiđit vardı memleketimde,
Duruđu Elif gibi, eđilip bükılmeyen.
Gözlerinde, çağlara meydan okuyan bakış,
Bin mikyaslı elekten, geçse de dökılmeyen.

Yüzünde, içimizi ısıtan bir tebessüm,
Yüreklerle bıraktı, elemli bir kördüğüm,
Ufuklara mihlanmış gözlerinde gördüğüm,
Asırlık çınar gibi, mâverâyı düşleyen.

Nereden bir haksızlık, zulüm haberi gelir
Kartal bakışlarıyla, bir yay gibi gerilir.
Nasıl böyle bir yiđit, kallesçe katledilir
Zalimin karşısında, arslan gibi kükreyen.

Mukaddes bir davanın, yıldızdan bir neferi,
Zulmete baş kaldıran, korkusuz cengâveri,
Bir edep ölçüğünde, zarif bir gönül eri,
Bütün hissiyâtıyla, Rahman'ına yönelen.

“Üşüyorum” dediğın, zamanlar çok önceydi,
Mevsimler ne sonbahar, ne kış, ne zemheriydi,
Lâkin Keş dağı puslu, sonsuz kar deniziydi,
Dağ gibi bir yiğidi, üşüterek deviren...

Derin bakışlarında, bir sonsuzluk sevdâsı,
Sonsuzluk sahibine ilettiğı duâsı,
Kabûl edildi lâkin yürek dağladı yası,
Alıp da koç yiğidi, uzaklara götüren.

Şavkı göz kamaştırır gecenin siyâhında,
Güneşten önce doğar Ankara sabâhında,
Bir ulu çınar yatar, Tacettin Dergâhında,
Kirli dünyadan çıkıp, sonsuz huzûra eren.

Şimdi kırık yürekler, semâyâya açılıyor,
Bir yıldız gökyüzünden, kehkeşâna kayıyor,
Vuslata ermek için, vakitleri sayıyor,
Şehitlik makamında, bir güzîde Alperen...

